

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ :— ତୁମମାନଙ୍କୁ ଫୁଲ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାକୁ ହେବ, ଫୁଲ ସଦୃଶ ସନ୍ତାନମାନେ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତ୍ନ ବାହାର କରିବେ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଫୁଲ ହେଉଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଭଗବାନଙ୍କର ଏପରି କେଉଁ ଶିକ୍ଷା ରହିଛି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେମାନେ ସର୍ବଦା ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବେ?

ଉତ୍ତର:- ହେ ମୋର ଫୁଲ ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେମାନେ ନିଜ ଭିତରକୁ ଦେଖ - ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଅବଗୁଣ ରୁପୀ କଣ୍ଟା ନାହିଁ ତ! ଯଦି ନିଜ ଭିତରେ କୌଣସି କଣ୍ଟା ଅଛି ତେବେ ଯେପରି ଅନ୍ୟର ଅବଗୁଣ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଆସୁଛି ସେହିପରି ନିଜର ଆସୁରୀ ଅବଗୁଣ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଘୃଣା କର, ତେବେ କଣ୍ଟା ସବୁ ବାହାରିଯିବ । ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ଦେଖୁଥାଅ ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ କୌଣସି ବିକର୍କ ହେଉ ନାହିଁ ତ, ଯାହା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସବୁ ମଣିଷ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଙ୍ଗଲର କଣ୍ଟା କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି? ବେହରା ପିତା ଯିଏ ଏବେ କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରାଉଛନ୍ତି । କେଉଁଠି-କେଉଁଠି ମାୟା ଏଭଳି ଅଟେ ଯେ ଫୁଲକୁ ତୁରନ୍ତ ପୁଣି କଣ୍ଟା କରିଦେଉଛି । ଏହି ଦୁନିଆକୁ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ କୁହାଯାଉଛି, ଏଥିରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜୀବଜନ୍ତୁ ସଦୃଶ ମନୁଷ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ଜୀବଜନ୍ତୁ ସଦୃଶ ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ଘରେ ଘରେ ଝଗଡ଼ା ଲାଗି ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ବିଷର ସାଗରରେ ହିଁ ପଡିଛନ୍ତି, ଏ ସାରା ଦୁନିଆ ବହୁତ ବଡ଼ ବିଷର ସାଗର ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ମନୁଷ୍ୟ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ପତିତ ଭ୍ରଷ୍ଟଚାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛ । ବାବାଙ୍କୁ ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଗୀତାରେ ଜ୍ଞାନର କଥା ରହିଛି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଚଳଣି ଭାଗବତରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି । କ’ଣ-କ’ଣ ସବୁ କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହିପରି କହିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ତ ହେଉଛି ଫୁଲର ବଗିଚା । ଏବେ ତୁମେ ଫୁଲ ହେଉଛ । ଫୁଲ ହୋଇ ପୁଣି କଣ୍ଟା ହୋଇ ଯାଉଛ । ଆଜି ବହୁତ ଭଲ ଭାବେ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସିଯାଉଛି । ବସି-ବସି ମାୟା କ’ଣ ଅବସ୍ଥା କରିଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଗ୍ଠର ମାଲିକ କରାଉଛି । ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବିଗ୍ଠର ମାଲିକ ଥିଲ । ଏହା କାଲିର କଥା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ହୀରା ନୀଳାମ ମହଲ ଥିଲା । ତାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀରଙ୍କର ବଗିଚା ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା ଏବେ ତ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ହୋଇଯାଇଛି, ପୁଣି ଏହିଠାରେ ହିଁ ଫୁଲର ବଗିଚା ହେବ ନା । ଭାରତ ସ୍ଵର୍ଗ ଥିଲା, ସେଠାରେ ଫୁଲ ହିଁ ଫୁଲ ଥିଲା । ବାବା ହିଁ ଆସି ଫୁଲର ବଗିଚା କରୁଛନ୍ତି । ଫୁଲ ହେଉ-ହେଉ ପୁଣି ସଞ୍ଜଦୋଷରେ ଆସି ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ ବାବା ଆମେ ବିବାହ କରିବୁ । ମାୟାର ଆକର୍ଷଣ ଦେଖୁଛନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତ’ ବିଲକୁଲ୍ ଶାନ୍ତି ରହିଛି । ସାରା ଦୁନିଆ ଜଙ୍ଗଲ ଅଟେ । ଜଙ୍ଗଲରେ ନିଗ୍ରହ ନିଆଁ ଲାଗିବ । ତେବେ ଜଙ୍ଗଲବାସୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହେବ ନା । ଝୁଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବ ଭଳି ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ, ଯାହାର ନାମ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ରଖାଯାଇଥିଲା । ପରାଧିକାରୀ ଯାଦବଙ୍କର ହିଁ ପରମାଣୁ ବୋମାର ଲଢେଇ ଲାଗିଥାଏ । ଏହାର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ମିଆଇଲ୍ସ ଡିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଗାୟତ୍ରରେ ତ ବହୁତ କାହାଣୀ ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହିପରି ପେଟରୁ ମୁସଲ ଆଦି ବାହାରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଯେ ବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା କେତେ ବମ୍ ଆଦି ତିଆରି ହେଉଛି । କେବଳ ୨ଟି ବମ୍ ପକାଇଥିଲେ ତେବେ କେତେ ସହର ଧ୍ଵଂସ ହୋଇଗଲା । କେତେ ଲୋକ ମଲେ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ମରିଯାଇଥିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏତେ ବଡ଼ ଜଙ୍ଗଲରେ କୋଟି-କୋଟି ଲୋକ ରହୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ ।

ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାବା ତଥାପି ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତଥାପି କୁଆଡ଼େ ଯିବେ । ଦେଖିବେ ବାସ୍ତବରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯାଉଛି ତେବେ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ଶରଣ ନେବେ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ରହିତ । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ଅଟ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ମିତର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ହେବ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆସୁରୀଗୁଣ, ତୁମ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିଛି । ତୁମର କାମ ହେଉଛି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ଶିଖାଇବା । ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଚାଲ । ପ୍ରଦରଶନୀ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ କେତେ ବୁଝାଉଛ ଭାରତବାସୀଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା ହେଉଛି । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି - ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଇବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ନରକବାସୀ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମର ଆସୁରୀ ଗୁଣ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଆସୁଛି । ନିଜକୁ ଦେଖ, ଆମେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ହୋଇଛୁ? ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ତ’ ନାହିଁ? ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ଆମେ ଏହିପରି ଆସୁରୀ କାମ କରୁନାହିଁ ତ’? ଆମେ କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରିବାର ଧନ୍ଦା କରୁଛୁ ବା ନାହିଁ? ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବାଗବାନ ତୁମେ

ବରହମାକୁମାର-କୁମାରୀ ହେଉଛ ମାଳୀ । ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମାଳି ମଧ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି । କେହି ତ ଅନାତି ଅଛନ୍ତି ଯିଏ କାହାକୁ ନିଜ ସମାନ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ପରଦର୍ଶନୀକୁ ବାବା ତ ଯିବେ ନାହିଁ । ମାଳୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାମାନେ ଯିବେ । ଏହି ମାଳୀ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ଥିବାରୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ମାଳୀ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛ । ଭଲ ଭଲ ମାଳୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକିଥାନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଅନାତିମାନଙ୍କୁ ଡାକ ନାହିଁ । ବାବା ନାମ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ମାଳୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ନା । ବାଗବାନ ସେହିମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରିବେ ଯିଏ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ ତିଆରି କରି ଦେଖାଇବେ । ତାଙ୍କ ଉପରେ ବାଗବାନ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ହେବେ । ସେମାନେ ମୁଖ ଡ଼ାକି ସରବଦା ରତନ ହିଁ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି । କେହି ରତନ ବଦଳରେ ପଥର ବାହାର କଲେ ବାବା କ'ଣ କହିବେ । ଶିବଙ୍କ ଉପରେ ଅରଖ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଚଢ଼ାଇଥାନ୍ତି ନା । ତେଣୁ କେହି ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଚଢ଼ୁଛନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କର ଚଳଣି ତ' ଦେଖ କିପରି ଅଟେ । କଣ୍ଟା ମଧ୍ୟ ସମର୍ପିତ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ହାତଛାତି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ବଦଳରେ ଆହୁରି ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପୁଣି କି ଗତି ହେବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ପ୍ରଥମତଃ ନିଷ୍କାମୀ ଓ ଡ଼ାକିଥିବା ପର-ଉପକାରୀ ଅଟେ । ଭାରତବାସୀଙ୍କ ଉପରେ ପର-ଉପକାର କରୁଛି, ଯେଉଁମାନେ ମୋର ଗଳାନି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସି ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । କାହାକୁ ସ୍ଵର୍ଗ ଯିବାକୁ କହିଲେ ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏଠାରେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଅଛୁ ନା । ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସ୍ଵର୍ଗ ହେବ । କଳିଯୁଗରେ ପୁଣି ସ୍ଵର୍ଗ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ । କଳିଯୁଗକୁ ନରକ କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ପୁରୁଣା ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ କି ସ୍ଵର୍ଗ କେଉଁଠାରେ ହେବ । ଆକାଶରେ ସ୍ଵର୍ଗ ଅଛି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଦିଲ୍‌ଲୀ ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ ଉପରେ ସ୍ଵର୍ଗ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତଳେ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ସେଥିପାଇଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି - ଅମୃତ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଗଲା । ସ୍ଵର୍ଗ କେଉଁଠାରେ ଅଛି? ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ହେଲେ ଏହା ହେଉଛି ବିଷୟ ସାଗର । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ କୂର୍ବର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ଲୋକେ ପୁଣି ପୂଜା ପାଇଁ ବଡ଼ ପୋଖରୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ବସାଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛ, ଯେଉଁଠାରେ କୂର୍ବର ନଦୀ ବହିବ । ଏବେ ତୁମେ ଫୁଲ ହୋଇଯାଅ । ତୁମର ଚଳଣି ଏପରି ହେବା ଅନୁଚିତ ଯାହା ଫଳରେ କେହି ତୁମକୁ କଣ୍ଟା ବୋଲି କହିବେ । ସରବଦା ଫୁଲ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଚାଲ । ମାୟା କଣ୍ଟା କରିଦେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ବହୁତ ବହୁତ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାଗବାନ ବାବା କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଫୁଲ ହୋଇଛୁ । ଫୁଲ ସମାନ ଦିବ୍ୟଗୁଣଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ସେବା ପାଇଁ ସବୁ ଜାଗାକୁ ଡାକିଥାନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି ବାବା ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଭଳି ସନ୍ତାନ ପଠାଅ । ଦେଖାଯାଇଥାଏ ନା - କିଏ କେଉଁ ପ୍ରକାର ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଆସୁଛି ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ । ଏହା ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କ କଥା ଅଟେ । ସତ୍ୟ ପ୍ରଜାତାଙ୍କର ନୁହେଁ । ରାଜା ରାଣୀ ହେଲେ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହେବେ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ କରମାନୁୟା କିପରି ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ହେଉଛନ୍ତି । ଗରୀବ ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ୨/୫ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚୁ ନାହିଁ, ସେ କ'ଣ ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ପୁରାପୁତି ମିଳିଥାଏ, ଯେତେ ହଜାର ଦେଲାବାଲାଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ । ଭାରତ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗରୀବ ଦେଶ । କାହାର ହେଲେ ମନେନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଭାରତବାସୀ ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ଥିଲୁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେପରି ବେଙ୍ଗ ଚର୍ଚ୍ଚ-ଚର୍ଚ୍ଚ କରିଥାଏ । ବୁଲୁବୁଲୁ କେତେ ମିଠା ଖବ୍ଦ କରିଥାଏ । ଆଜିକାଲି କେତେ ଗୀତା ଶୁଣାଇବାବାଲା ରହିଛନ୍ତି । ମାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଗୀତା ବିଷୟରେ ପ୍ରବଚନ ଦେଲେଣି । ଗୀତା ଡ଼ାକି କେଉଁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଛି? ଏକଥା କିଛି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କେହି ଅଲ୍ପ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ଦେଖାଇ ଦେଲେ ତ ବାସ୍, ଭାବୁଛନ୍ତି ଇଏ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ । ତେଣୁ ପତିତ ହେଲେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଏହା ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପତିତପଣିଆ । ସାରା ଦୁନିଆ ପତିତ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ତାକୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେଣୁ ସେ ଆସିବେ ନାଁ ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ ଡ଼ାକି ପବିତ୍ର ହେବେ? ବାବାଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଇବା ପାଇଁ କେତେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଡ଼ାକି ତୁମେ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହୋଇଯିବ । ମୁଖରୁ କେବେ ପଥର ବାହାର କର ନାହିଁ । ଫୁଲ ହୁଅ । ଏହା ମଧ୍ୟ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ ନା । ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଗ୍ରହ ଖରାପ ହେଲେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଆଶାବାଦୀରୁ ନିରାଶାବାଦୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ । ଇନ୍ଦ୍ରସଭାକୁ ବିକାରୀ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଇନ୍ଦ୍ର ସଭା ଅଟେ ନା । ନେଇ ଆସୁଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣୀଙ୍କ ଉପରେ ବହୁତ ଜବାବଦାରୀ ରହିଛି । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବୋଝ ରହିବ, ସେଥିପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ପୂର୍ବକ ଆଶିବା ଦରକାର । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେ ଦେଖିବ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଆଦି ସବୁ ଧାତିରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଯିବେ । ଭୀଷମପିତାମହ ଆଦିଙ୍କର ନାମ ଅଛି ନା । ପିଲାମାନଙ୍କର ବହୁତ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ କାହାକୁ ହେଲେ କହିପାରିବ - ଭାରତ ଫୁଲର ବଗିଚା ଥିଲା । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରହୁଥିଲେ । ଏବେ ତ କଣ୍ଟା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମ ପାଖରେ ୫ ବିକାର ରହିଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥ ଜଙ୍ଗଲ । ବାବା ଆସି କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ଖିଆଲ କରିବା ଦରକାର — ଏବେ ଆମେ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ନ ହେଲେ ଜନମ-ଜନମାନତର ଅରଖ ଫୁଲ ହିଁ ରହିବୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା କରୁ ନାହିଁ । ନିଜ ଉପରେ ହିଁ ଦୟା କରୁଛୁ । ଏବେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ବଗିଚାକୁ କେହି ଗଲେ

ସୁଗନ୍ଧିତ ଫୁଲକୁ ହିଁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଅରଖକୁ କେହି ଦେଖିବେ ନାହିଁ । ଫୁଲର ପରଦର୍ଶନୀ ହୋଇଥାଏ ନା । ଏହା ମଧୁସ୍ତ ଏକ ଆତ୍ମମାରୁପୀ ଫୁଲର ପରଦର୍ଶନୀ । ଏଠାରେ ବହୁତ ବଡ଼ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକଲାସ ଫୁଲ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଚଳଣି ବହୁତ ଦିବ୍ଦସ ହେବା ଦରକାର । କ୍ରୋଧୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକ ସହ ବହୁତ ନମ୍ର ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ଵାରା ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଯୁକ୍ତି ତ ବହୁତ ରହିଛି । ମାତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଛଳନାକାରୀ ବହୁତ ଥା'ନ୍ତି । ତୁମକୁ ଚତୁରତାର ସହିତ ପବିତ୍ର ରହିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ କହିପାରିବ ଯେ ଭଗବାନୁବାଚ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ପବିତ୍ର ହେଲେ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ତେବେ କ'ଣ ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କର କଥା ମାନିବା ନାହିଁ! ଯୁକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ଉଚିତ୍ । ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ଅଳ୍ପ କିଛି କଷ୍ଟ ସହନ କଲେ କ'ଣ ହେଲା । ନିଜ ପାଇଁ ତୁମେ କରୁଛ ନା । ଦୁନିଆରେ ରାଜତ୍ଵ ପାଇଁ ଲଢ଼ୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି କରୁଛ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲାଗୁଛି । ଦେବତା କିପରି ହେବେ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ମାୟାର ଗ୍ରହଚାରୀରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ଉଚ୍ଚାନ ରତ୍ନ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ତ୍ଵଦୋଷରୁ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସୁଗନ୍ଧିତ ଫୁଲ ହେବା ପାଇଁ ନିଜର ଅବଗୁଣ ଗୁଣକୁ ବାହାର କରିଦେବା ଉଚିତ୍ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ବହୁତ-ବହୁତ ନମ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାମ ମହାଶତ୍ରୁଠାରୁ କେବେ ହେଲେ ହାରିଯିବାର ନାହିଁ । ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ନିଜର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମନୋବୃତ୍ତି ଦ୍ଵାରା ବେହଦର ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହି ଛୋଟ-ମୋଟ କଥାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ଯେପରି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମପାବାବାଙ୍କୁ ସେବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ଦେଖାଯାଉ ନଥିଲା, ସେହିପରି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧୁସ୍ତ ନିଜର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମନୋବୃତ୍ତି ଦ୍ଵାରା ବେହଦର ସେବାରେ ସର୍ବଦା ତତ୍ପର ରୁହ, ତେବେ ହୃଦର ସମସ୍ତ ଛୋଟ-ମୋଟ କଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ହୃଦର କଥାରେ ସମସ୍ତ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ କଣ୍ଢେଇ ସହିତ ଖେଳିବା ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତ ଏବଂ ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ସମସ୍ତକୁ ବା ଜମା କରିଥିବା ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟୟରେ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସେବାରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ତୁମର ବାଣୀ ଏବଂ ଚାଲି-ଚଳଣ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ହେବା ଦରକାର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***